

НЕМЕЙСКИЯТЪ ЛЪВЪ

(Изъ „Приказки за гръцкитѣ херои“ отъ Б. Г. Нибуръ — за дѣца и юноши¹⁾)

Когато дръвнитѣ хора не сж знаели, какъ да постъпятъ съ нѣщо, отивали сж при оракулитѣ и сж се допитвали до Аполона за съвѣтъ. Оракулитѣ били храмове, въ които стоялъ единъ жрецъ или една жрица. Тѣхъ запитвали и тѣмъ казвалъ Аполонъ, какво да отговарятъ. Ако нѣкой царъ искалъ да почне война, той изпращалъ нѣкого при оракула и ако Аполонъ му казалъ, че щѣлъ да бжде надвигъ, той се отказвалъ отъ войната.

Най-добриятъ оракулъ е билъ въ Делфи. Тамъ въ единъ храмъ една жрица стояла на единъ триножникъ и отговаряла на всички, които дохаждали. А когато се подчинявали на оракула и сполучвали, дарявали храма съ златни, сребърни или медни хубави издѣлия. Той билъ цѣлъ съ дарове запълненъ. Жрицата се казвала Питей, а Делфи се намира въ Гърция, при политѣ на планината Парнасъ.

Нещастниятъ Херакълъ отишълъ въ Делфи, влѣзълъ въ храма и попиталъ Питей, какво да прави, когато съвѣстѣта го мжи, задѣто убилъ собственитѣ си дѣца. Питей му казала, да иде въ града Тиринтъ, па да служи на царъ Евристей и смиренно да прави всичко, каквото щѣлъ да му заповѣда. Тя му казала при това, че Евристей щѣлъ да му възложи дванадесетъ борби, които щѣли да бждатъ тѣй опасни, че въ всѣка една отъ тѣхъ могълъ да загине: но ако бжде смѣлъ и смиренъ, боговетѣ ще му помогнатъ; и ако изкара дванайсетѣ борби, щѣлъ да бжде отъново щастливъ и слѣдъ смъртѣта си щѣлъ да стане богъ.

Царъ Евристей билъ зълъ и лошъ, а и страхливъ, та не правилъ добро и мразѣлѣ тия, които вършили добри и хубави дѣла. Херакълъ отишълъ смиренно въ Тиринтъ и му казалъ че Аполонъ чрѣзъ Питей му билъ заповѣдалъ да му служи и че щѣлъ да направи всичко каквото му заповѣда.

¹⁾ Книжката „Приказки за гръцкитѣ херои“ отъ Б. Г. Нибуръ, прѣведена отъ Д-ръ Д. Дечевъ, излѣзе вече отъ печатъ и обонатитѣ на „Картинна Галерия“ могатъ да си я изпишатъ направо отъ редакцията или чрѣзъ настоятелитѣ. Цѣната ѝ е 50 ст., но за абонатитѣ се отстъпва за 40 стотинки. „Приказки за гръцкитѣ херои“ е увлѣкателна книжка, изпѣстрена съ 19 изящни иллюстрации, една отъ които даваме на отсрѣщната страница, и ние се надѣваме че нашитѣ абонати ще останатъ крайно доволни, ако си я набавятъ и прочетатъ.

Отъ редакцията.

Тогава царъ Евристей му казалъ да отиде въ Немейя и да убие лъва. Немейя била една долина, покрита съ гжста гора, всрѣдъ високи планини, въ земята на Евристей: въ гората живѣялъ единъ много зълъ лъвъ, чиято кожа била толкова яка, че никакво желѣзо не могло да го нарани, та, кога пастиритѣ хвърляли копиета върху него, тѣ падали, безъ да поврѣдатъ лъва, и лъвѣтъ се хвърлялъ върху тѣхъ и ги разкъсвалъ. Херакълъ се скрилъ въ гората, задъ дърветата, както правятъ ловци, за да не го види хищния звѣръ, когато ще стрѣля. Ето че лъва се задалъ низъ гората: той билъ ялъ говеда, та устата му и гривата му били съвсѣмъ окървавени; той лижелъ съ голѣмия си езикъ кръвѣта, която била по устата му, и ревѣлъ. А реве ли лъвъ въ гората, то гласѣтъ му ечи, като грѣмъ, и земята се тресе. Съ опашката си той шибалъ хълбоцитѣ си и дърветата. Херакълъ пусналъ стрѣла, но стрѣлата отскокнала. Херакълъ стрѣлналъ още веднажъ, но стрѣлата не могла да мине прѣзъ кожата на лъва, макаръ че, ако би стрѣлялъ върху единъ облѣченъ въ ризница човѣкъ, то стрѣлата би минала прѣзъ ризницата и тѣлото на човѣка. Най-сетнѣ лъвѣтъ съгледалъ Херакла и се хвърлилъ върху него. А когато лъвъ скоква, той се сгърчва, допира си гърдитѣ до земята и свива опашката между заднитѣ си нозѣ: той скоква толкова надалечъ, колкото е на длъжъ стаята. Херакълъ обвилъ около лѣвата си ржка дрехата, за да го задържи, а въ дѣсната взелъ единъ голѣмъ кривакъ, който си отсѣкълъ въ гората, и съ него ударилъ лъва по главата. Но лъвѣтъ не падналъ убитъ, ами застаналъ на нозѣ и се билъ много уплашилъ. Херакълъ скокналъ тогава върху него, стисналъ му врата съ двѣтѣ си ржѣ, па го издигналъ и удушилъ: съ краката си той билъ стъпилъ върху заднитѣ нозѣ на лъва. А като убилъ лъва, одралъ му кожата и я окачилъ на себе си: муцуната на лъва турналъ на главата си, като да била шлѣмъ, а кожата отъ прѣднитѣ му нозѣ завързалъ около шията си. Кривакѣтъ му се счупилъ, като ударилъ лъва по главата: толкова яки били коститѣ на звѣра. Затова той си отсѣкълъ другъ единъ новъ кривакъ, и тѣй ходилъ винаги съ кривака и лѣвската кожа.